Sliby se mají plnit

Pokračování přílohy Ohnišťanského zpravodaje číslo 32:

V této příloze jsem psala o některých ohnišťanských domech dožívajících anebo ještě žijících. Mluvím o nich a o jejich životech jako o lidech! Však také měly nebo mají svou duši! A ty se ztotožnily s lidskými dušemi, které v něm žily. Stále nás k nim něco přitahuje a něčím se nám připomínají – tak pojďme na ně ještě zavzpomínat!
Touto kategorií domů jsou ty, které už nadobro zmizely nebo ty, které znovu povstaly a na jejich původních místech vyrostly domy nové. Bylo by jich mnoho, ale ne od každého mám jejich původní fotografie! Tak jsem vybrala jenom některé!

2018

Dům číslo popisné 112

Tento dům už dávno neexistuje, ale patřil k těm hodně starým a měl svou dávnou historii. Byl součástí tehdejšího dvora Františkov. Na fotografii je ho pouhá část! Byl mnohem delší, až k domu číslo popisné 105 – k Makovičkovým. Tyto dva domy se téměř dotýkaly, jen mezi oběma byl překlenutý vjezd s bránou.Tou se projíždělo ven z obce – směrem k Oboře, která se tehdy jmenovala Radeč. Od dvora dům koupil Kofránek a od něj Hanuš, to bylo asi roku 1820. Hanušovi pocházeli z Mlázovic. Ti v tomto domě potom žili – generace za generací.

Asi v roce 1873 o masopustním úterý – kdosi z přestrojených maškarád – nechtěně – zapálil doškovou střechu a dům shořel. Byl sice obnoven, ale pouze ve zkrácené délce.

Jedna z posledních příslušnic rodu Hanušových té generace se jako vdova znovu provdala a to za Fíbra, proto se tam dostalo jiné příjmení. V roce 1922 převzal vše syn Josef. Ale, přiženil se do čísla popisného 44 a z čísla popisného 112 odešel. A to byl nám už dobře známý – dlouholetý ohnišťanský starosta a kronikář – pan Josef Hanuš.

Prostor po čísle popisném 112 zdědila jeho vnučka Magda a se svým manželem panem Bezvodou a postavili zde nový dům, když onen starý se stal neobyvatelný a byl odklizen.

Ještě dodám, že z tohoto domu pocházela významná ohnišťanská osobnost Dr.Th. Josef Hanuš, který zemřel 20.dubna 1928, byl Metropolitním kanovníkem a je pochován na zdejším hřbitově.

Dům číslo popisné 105

Tento dům byl kdysi také v majetku dvora. Tvořil s domem č. p. 112 klenutou bránou jeden celek.
V roce 1869 byli majiteli Špalkovi z č. p.116 a provozovali tam hostinec. Jeden z nich tam uspořádal svou svatbu, po které velmi brzy zemřel na zápal plic.
V roce 1887 se tam přiženil Jan Khun ze Starých Smrkovic. Jeho dcera, provdaná Makovičková, se stala dědictvím další majitelkou a po ní její syn a pak vnuk. Tyto rodiny tam však nikdy nebydlely a dům byl pouze pronajímán.
Manžel paní Makovičkové byl umučen v koncentračním táboře za 2. světové války a jejich děti šly úplně jinými cestami.
Dům už neměl pokračování – skončil takto :

Dům číslo popisné 21

Od poloviny 19. století a celé 20. století zde bydlela rodina Janderova. Byla velmi rozvětvená, ale stejně se všichni rozprchli do světa a na jiná místa, se zcela jinými osudy. Pan Alois Jandera, který se narodil 6.února 1907 byl za 2.světové války popraven na popravišti v Táboře.
Jak stárli příslušníci rodiny, tak stárnul i dům a protože v něm nakonec nikdo z původní rodiny nezůstal byl prodán, zbourán a postaven dům nový. Měl vlastně štěstí !

Dům číslo popisné 115

O domě se píše už v roce 1866, kdy byl v majetku rodiny Chmelíkových. Ti při epidemii cholery zemřeli a v domě zůstaly pouze jejich děti. Jak ty to přežily, to je opravdu obdivuhodné, ale dcera – nejstarší z nich, se rychle provdala, aby na zvládnutí situace nebyla sama. A protože se provdala za Nováka, byli zde Novákovi.

Asi v roce 1902 domek koupil Josef Šoltys a Novákovi odešli do čísla popisného 15.
Pan Šoltys byl výborným kolářem, ale neměl v rodině pokračovatele tohoto řemesla. Dům po něm zdědil syn, který byl automechanikem a po něm opět jeho syn Jiří. Ten původní dům uboural a postavil nový. Stavbu dokončila v roce 2015 jeho dcera. Dala domu nová okna, dveře, fasádu a celkově ho dokončila.
Dům měl štěstí – je krásný a dobře udržovaný!

Dům číslo popisné 15

O tomto domě se píše už v roce 1717. Je uváděn jako součást statku Šťovíčkovského.

Po nich byli majiteli Novákovi a pak už patřil Macákovým a ti ho pronajímali. Posledními nájemníky byli Ježkovi a ti tam prožili vlastně celý život. Pan František Ježek zemřel v roce 1984 a paní Božena Ježková rozená Šubrtová v roce 2009.

Od té doby byl domek prázdný. Dne 13. srpna 2016 se objevila jakási odklízecí firma, objekt zbourala a vše odvezla. Prostor zarůstá náletovými rostlinami a že tam kdysi byl domov mnoha generací lid, už nic nepřipomíná! Jakoby tam nikdy nikdo nežil…!

Dům číslo popisné 18

O domě se mluví už v roce 1790, kdy byli majiteli Karáskovi. Pak to byli Gottwaldovi, Bímovi, Hlaváčkovi a Ludvíkovi. Poslední majitelkou byla paní Blažena Horáková rozená Suchardová. Po její smrti ho rodina prodala Frydrýnovým. Ti ho ubourávali a opět stavěli dům nový. Což se jim opravdu podařilo a nyní mají krásný nový dům – já mu říkám karamelový. Pro barvu fasády!

Dům číslo popisné 123

Do roku 1897 byli majiteli tohoto domu Matějkovi. Pak byl dům prodán Gabrielovým.
Vystřídaly se tam opět další generace rodiny a i ta založila své rodiny jinde.
Prostor získal pravnuk posledních Gabrielových.
Ten dům zboural a postavil tu pro sebe a svou rodinu nový moderní domov.

Dům číslo popisné 143

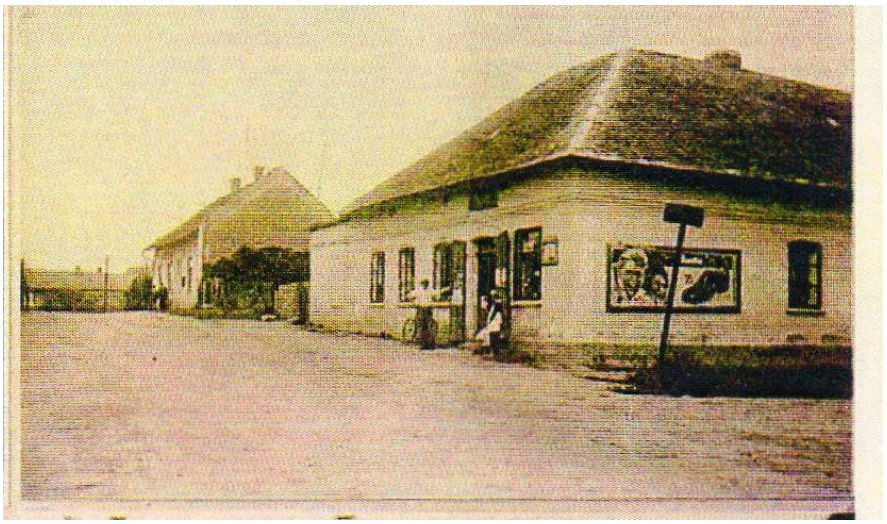
Tento domek původně stával někde – nezjistila jsem kde – ve Starých Ohnišťanech. Byl rozebrán, každý díl popsán a očíslován a znovu postaven na tomto svém posledním místě. V roce 1902 patřil Františku Horákovi, ten však zemřel a vdova po něm se provdala za Františka Smolíka. Dům však patřil synovi Františku Horákovi a jeho rodina ho prodala Josefu Bydžovskému.

Nikdo už v něm nebydlel a tak byl v roce 2017 zbourán.
Prostor po něm je prozatím prázdný.

Dům číslo popisné 50

I tento dům měl hodně dlouhý život! A vystřídal mnoho majitelů – Šperkovi, Kvasničkovi, Trubačovi, Pávovi a poslední byli manželé Bydžovských Václav a Vlasta. Byli bezdětní, nebyli po nich žádní přímí dědici a tak dům přešel na paní Jaroslavu Mydlářovou, neteř pana Bydžovského. Byl už ve špatném stavebním stavu a tak jej noví majitelé zbourali.

Ale, původní dům – to byla legenda obce! Byl tam obchod a hostinec. Na dvoře v přístavku měl řeznictví pan Alois Jandera.

Do těchto vzpomínek bych chtěl promluvit taky já – váš náveský rybníček!

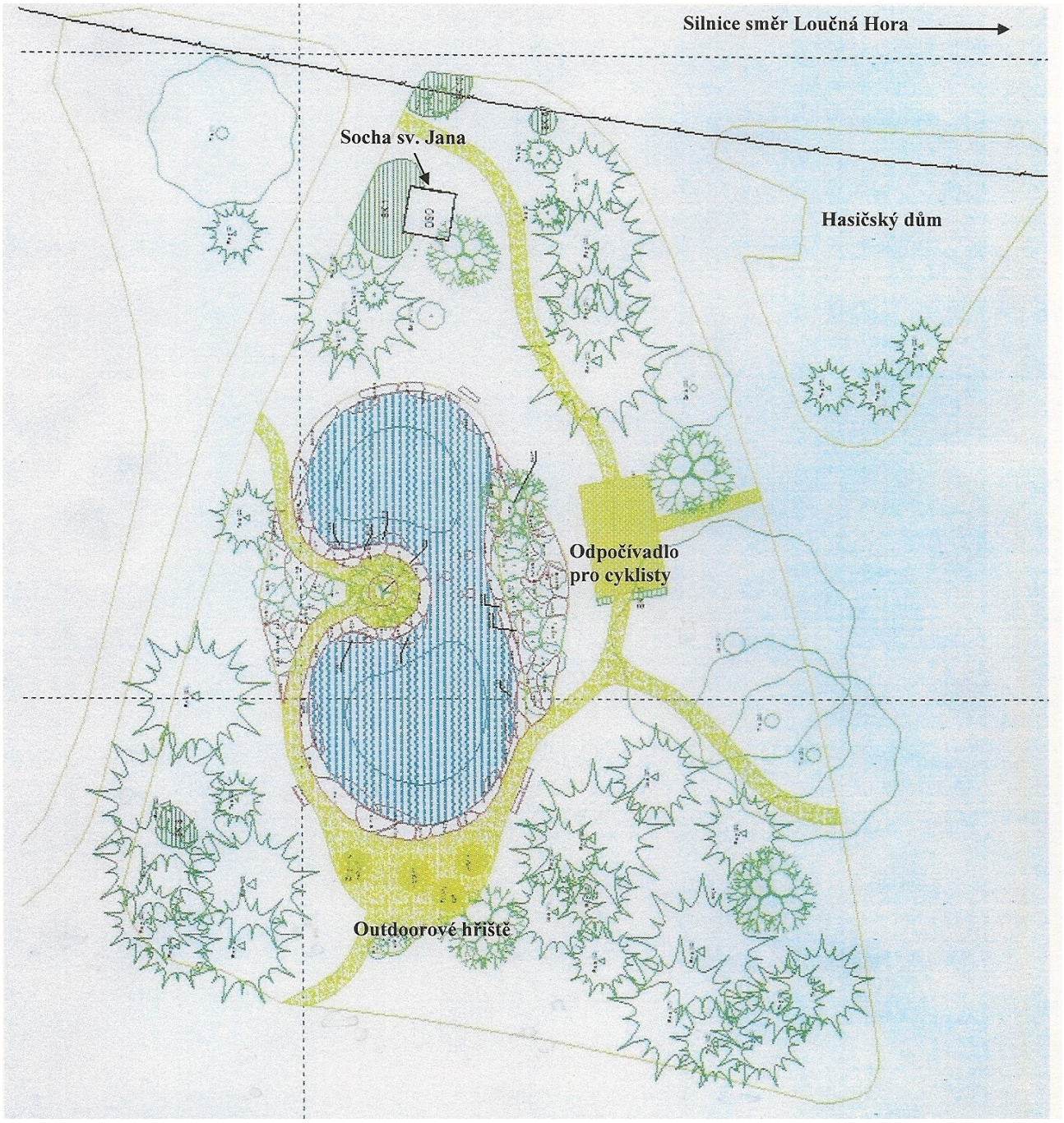
Jsem tu už od 19.století a měl jsem už několik podob!
Ale, nevypadal jsem kdysi špatně a bylo u mne hezky. Byl jsem i hodně užitečný! Co na mně vyrostlo kachen a husí!

I koně ve mně hospodáři plavili. A v zimě? To byl prostor na bruslení jako stvořený! Voda tam byla přivá-děna drénem až z Hořeníka. Víte, co bylo dřív v Hořeníku rybníčků a dolíků – jak se jim tehdy říkalo? Kam všechny zmizely?
Po mém obvodu na návsi bylo mnoho sloupků a ty byly spojené železy. Co na těch se dalo všechno dělat! Byla to taková přírodní tělo-cvična pro děti. Chyběla tomu vše-mu však pravidelná údržba. Nikdo se nezabýval tím, že se voda ztrácí a je jí stále méně. Kameny, které držely můj tvar, se rozlézaly a vypadávaly.
V roce 1980, po mnoha letech, mě zrušili a udělali ze mne požární nádrž. Ta vydrže-la asi 30 let. Ale, bylo to taky fajn! Celé léto se tu koupaly děti, což bylo výborné, protože nikde v dosahu jiná voda ke koupání nebyla a není. Přemýšlelo se, co dál. Snad se i něco vymyslelo, dokonce i vyprojektovalo, ale dál se nekoná zatím nic.
Tak jen s láskou vzpomínám na doby, kdy jsem byl jen obyčejným náveským ryb-níčkem ….!

Výhled úpravy požární nádrže - jezírko s parčíkem

Závěr.

Myslím, že každý dům a každé místečko v obci má svou historii. Pouze domy úplně nové si ji teprve musejí „nažít“!
S Václavem Nízkým jsme měli plán, že se tím vším „prohrabeme“ a vše, co naše vzpomínky zachytily, sepíšeme!
Tak úplně se to nepovedlo – ale dělám, co mohu! L.Š.

Napsala: **L. Štraufová**
Graficky upravil: **J. Bucek**